

U

2

K

O

Z

3 E JAARGANG
1979

N. I. K. S.

naar integratie kinderseksualiteit

orgaan van de Landelijke Werkgroep Pedofilie / werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties
van de Nederlandse Vereniging tot Seksuele Hervorming

Redactie-adres

Postbus 6614
3002 AP ROTTERDAM

Redactie

Dr. F. Bernard
Bob Ferguson
Peter Geul
Gorrit Goslinga

De kopij dient uiterlijk de tweede zaterdag van de maand in handen van de redactie te zijn, bij voorkeur getypt.

Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk.
Gesigioneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

Abonnementen

De abonnementsprijs bedraagt f 19,75 per kalenderjaar, inclusief verzendkosten. Opzegging vóór 1 januari schriftelijk aan de redactie.

Losse nummers

Nederland	f 1,50
België	Bfr 25

Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar via de afdelingswerkgroepen.

Betalingen

Postrekening 3436887 t.n.v. NVSH-LWGP/wg. emancipatie oudere-jongere relaties, Postbus 540 te Zoetermeer. Vermeldt a.u.b. de reden van betaling. Bij voorkeur dient gebruik gemaakt te worden van de toegezonden accept-girokaart.

februari
1979

3e Jaargang Nr. 2

U I T D E I N H O U D :

	blz:
NIEUWE BELEIDSNOTA, door Peter Geul	3
tekst beleidsnota (hfdst. 1 t/m 3)	4
VOORLICHTING, door Peter Geul	8
INTERLOKAAL, door Gorrit Goslinga	9
HOGER BEROEP: UITSpraak Valt Mee, door Bob Ferguson	10
POLITIEKE KOMMISSIE: 12-JAARGRENS HAALBAAR, door Peter Geul	11
PETITIE LIGT KLAAR, door Bob Ferguson	11
tekst van de petitie	11
ANDROCUR, de opmars van een sluipend gif, door Gorrit Goslinga	14
BREDE VISIE, EEN VISIOEN? , door Peter Geul	16
enkele bedenkingen bij "HIJ IS MIJN VADER NIET"	18
INFORMATIE STUDIEGROEP ANTWERPEN	19
RUDY (I)	20
BRIEVEN VAN LEZERS	22
"JAAR VAN HET KIND BESTAAT NIET", door Peter Geul	24

RECTIFICATIE:

In het januari-nummer (nr. 1 van 1979) stond bij de adressen op het achteromslag abusievelijk vermeldt: "Den Bosch, Postbus 132".

Dit had moeten zijn: "Rosmalen, Postbus 132". In de in dit nummer opgenomen adreslijst is deze verbetering opgenomen.

NIEUWE BELEIDSNOTA

VOORRANG VOOR WIJZIGING WET

door Peter Geul.

De bestrijding van de huidige zedelijkheidswetgeving moet in het beleid de voorrang krijgen. Dit valt te lezen in de voorlopige versie van de beleidsnota die op de landelijke vergadering van zes januari aan de LWG-leden is voorgelegd. In de komende maanden moet deze nota zijn vaste vorm krijgen door bespreking en discussies in de landelijke- en afdelingswerkgroepen.

Voor de toekomst wordt de nadruk gelegd op de "ongelijkwaardige positie die jongeren door ouderen krijgen opgelegd. Ondermeer door hen zogenaamd te beschermen tegen datgene waarin die ouderen niet mee kunnen leven". Wat in de praktijk vaak seks zal betreffen.

HOOFDPROBLEEM

Als hoofdprobleem wordt de leeftijdsgrenzen genoemd. En dan in de zin van: "zoals die worden getrokken in de dagelijkse omgang. Het zich op een voetstuk plaatsen alleen omdat ze ouder zijn, de ongelijkwaardigheid die wordt gemaakt tussen ouderen en jongeren

DISCUSSIE

Hopelijk zullen velen de nu nog als discussiestuk voorliggende nota kritisch lezen en overdenken. De eerste drie hoofdstukken van de voorlopig beleidsnota vindt U op de volgende pagina's. Hoofdstuk vier wordt in het volgende nummer afgedrukt.

In de landelijke vergaderingen van februari en maart worden respektievelijk de ideologie en de middelen bediskussiërd. Daar aan voorafgaand zal de nota in de plaatselijke werkgroepen aan de orde komen.

BELANG

Het belang van deze nota in de uiteindelijke versie ligt behalve in de bepaling van het beleid zelf ook in de bijdrage aan twee discussies, die in afwachting ervan in de ijskast gezet zijn. Dit betreft naamswijziging en publiciteit.

BELEID ONVERANDERD

Hoewel verstrekkend in zijn gevolgen, zal de uiteindelijke beleidsnota in het optreden van de werkgroep vermoedelijk

weinig verandering brengen. Met name in verband met de wetswijziging blijft de keus de elitaire weg: dat wil zeggen wijziging via het "denkend deel der natie". Als tweede doel van beleid noemt het stuk de verandering van mentaliteit. Overeenkomstig de brede visie dan niet zozeer ten opzichte van pedofielen alswel op het gebied van de rechten van jongeren. Met name op het terrein van relaties met ouderen. Deze toespitsing op relaties komt volgens de nota voort uit het werkterrein dat de NVSH tot de hare rekent. En het feit dat we daar een onderdeel van vormen is in het stuk meermaals benadrukt.

ONDUIDELIJK

Ondanks dat in het kader van de brede visie meer dan eens de term rechten van jongeren opduikt wordt vooralsnog niet helder aangegeven hoe dit in het beleid tot uitdrukking kan komen. Anders gezegd: Hoe de brede visie in praktijk gebracht kan worden. In feite is alleen bij opvang en hulpverlening duidelijk hoe die uitgevoerd moeten worden.

OOK A WG'S

In zijn definitieve versie moet de nota zowel bepalend zijn voor het beleid van de landelijke als de plaatselijke werkgroepen. Al wordt dit niet met zoveel woorden gezegd. En wordt er onderkend dat er plaatselijke groepen zijn die met een andere dan de brede visie werken.

Na de eerste bespreking in de januarivergadering is nu het woord aan de afdelingen.

BELEIDSNOTA LEEFTIJDSGRENZEN

VOORLOPIGE
VERSIE *WOORD VOORAF

In januari 1975 verscheen de beleidsnota pedofilie van de NVSH. Op basis van deze nota hebben afdelingswerkgroepen en landelijke werkgroepen gefunctioneerde. Gedurende deze jaren is een beleid ontwikkeld dat niet meer in alle opzichten de nota dekt. Bovendien is een zeker isolement te bespeuren van met name de landelijke werkgroep tov. de rest van de NVSH. Wellicht is dit gekomen doordat de LWGP juist een grote opbloei beleefde in een tijd waarin de NVSH zich gesteld zag voor grote interne organisatorische problemen en waarin voor activiteiten naar buiten minder tijd was. Daarnaast lijkt er nog misverstand te bestaan over het karakter van de LWG en het probleemveld dat zij bestrijkt: LWG-en als "belangengroeperingen rond een bepaald projekt" (Gerrit Wolves, 498/B-02); LWG-en "uitsluitend als overlegorganen van afdelingswerkgroepen" (afdeling Den Haag, in amendementen concept-HR). Beide zijn dit misverstanden. De LWG is ook, en wel in sterke mate, beleidsvoorbereidend en uitvoerend orgaan (Conform art. 35 van de NVSH-statuten) en zeker geen belangengroepering. De LWGP is van mening dat de huidige situatie, waarin een kleine groep binnen de vereniging een afzonderlijk beleid voert op een terrein dat schijnbaar ophoudt buiten de grenzen van wat "pedofilie" genoemd wordt, ongewenst is. Het probleemveld waar de LWGP zich mee bezig houdt is niet louter de problematiek van een bepaalde groep mensen, bij welke problematiek anderen (binnen de vereniging) niet betrokken zijn. Zolang iedereen nog jongere is dan wel meer of minder regelmatig met jongeren geconfronteerd wordt gaat het om een zaak die iedereen aangaat en daarom in het beleid van de gehele NVSH behoort door te klinken. Het is om deze reden dat met deze nota wordt beoogd de hoofdlijnen aan te geven voor een NVSH-beleid op het onderhavige terrein.

HOOFDSTUK 1. INLEIDING

Binnen de NVSH heeft zich een aantal werkgroepen gevormd rond het thema "pedofilie". Binnen deze groepen bestaan echter uiteenlopende visies over de inhoud en reikwijdte van dit begrip. Er zijn mensen die vinden dat je een speciaal gevoel moet hebben, een speciale gerichtheid om iets seksueels met kinderen te kunnen beleven. Ook zijn er mensen die menen en voelen dat ieder die zich de ruimte geeft met kinderen ook tot iets erotisch met hen kan komen: ontucht dus. Zeker als je kinderen de ruimte laat tot verkenning.

De eerste stroming onderkent een probleem dat staat of valt met het bestaan van mensen die op een speciale wijze met name van kinderen houden. Deze groep van mensen komt in de verdrukking doordat velen dit laatste veroordelen en doordat er een wetgeving is die verbiedt, iets seksueels met een kind te doen.

De tweede stroming neemt met verbazing waar dat personen rond een bepaalde gedragsvorm worden gegroepeerd en vraagt zich vervolgens af wat er dan wel aan de hand is met alle overige personen. Bij deze laatste stroming komt de aansluiting met andere kritische emancipatiestromingen het duidelijkst tot stand. Vecht de eerste groep voor een eigen plekje onder de zon en voor tolerantie ten opzichte van die vaak toch zo vriendelijke mensen, de laatste groep legt de vinger op de verschraling die alom heerst: de onmondige positie van jongeren, de emotionele verminking door langdurige training in ondergeschiktheid, door het uitbannen van zinnelijk genieten tussen mensen.

Jos van Ussel beschrijft in zijn "Afscheid van de seksueliteit" drie maatschappelijke stadia in de richting van emancipatie van mens en maatschappij. De NVSH hanteert dit model als beleidsgrondslag waarbij de emancipatie

van mens en maatschappij als doelstelling wordt gekozen. Uitgaande van de overweging dat er een probleem bestaat rond de intermenselijke contacten waarbij jongeren zijn betrokken zal bij de verschillende door Van Ussel genoemde fasen een verschillende aanpak van dit probleem behoren. In de fase van het "seksuele reformisme" zal niet méér worden beoogd dan tolerantie tegenover mensen die graag seksueel met kinderen omgaan. Gestreefd wordt naar grotere bespreekbaarheid en betere voorlichting. Het probleem hier is vooral dat er een groep mensen is die zich tot kinderen aangetrokken voelt, "ook seksueel", zoals je er dan vaak bij hoort zeggen. Gepoogd wordt, dit probleem zo goed mogelijk op te vangen.

In de fase van de "engseksuele revolutie" wordt seksueel contact met kinderen niet meer als probleem gezien. Hier is het probleem dat er voor deze kontakten juist allerlei belemmeringen bestaan: wettelijke bepalingen en al of niet religieuze normen, waardoor een minderheid van pedofielen wordt gediscrimineerd. In deze fase sluiten laatstgenoemden zich aan een om voor hen en hun relaties een gelijkwaardige plaats in de samenleving te veroveren. Deze visie komt in veel opzichten overeen met die van de hiervoor genoemde eerste stroming binnen de NVSH-werkgroepen pedofilie. Kenmerkend is hier dat binnen de bestaande samenleving wordt gewerkt en dat niet verandering van die maatschappij zelf wordt nagestreefd. Het probleem blijft een probleem van een minderheid en niet een zaak waar iedereen mee zit. Of, zoals een van de stimulators van de LWGP van het eerste uur een oorspronkelijke doelstelling van de LWGP uitdrukt (uit een persoonlijke brief aan G. Krist, geciteerd in diens: Pedofilie, verwoording van een nieuw inzicht, Licentiaatsscriptie, Leuven 1976): "Verder is de bedoeling dat de pedofielen (...) leren zichzelf in de samenleving te integreren ofwel leren als pedofiel in een anders gerichte maatschappij te gaan leven (...). Willen wij legaal een seksueel contact hebben met een kind dan zullen wij daar ook zelf voor moeten vechten." (ondereping niet in originele tekst). Deze fase is die van de belangenbehartiging, namelijk het opkomen voor de specifieke belangen van een bepaalde groep mensen.

In de fase van de "emancipatie van mens en maatschappij" wordt het idee van het minderheidsprobleem verlaten en wordt gekozen voor een brede visie. Ingezien wordt dat de belemmeringen die er bestaan voor het seksuele contact met een kind vooral een maatschappelijk probleem zijn. In de eerste plaats wordt erkend dat niet alleen mensen die graag met kinderen omgaan hieronder te lijden hebben, maar dat evenzeer de vrijheid van kinderen om zich lichamelijk te uiten en om kontakten te leggen aan banden worden gelegd. Hetzelfde geldt bovendien voor opvoeders die "hun" kinderen daarin willen stimuleren. Verder wordt ingezien dat de problematiek niet op zich staat, maar dat ze een onderdeel uitmaakt van een systematische bevoogding en onmondig houden van jonge mensen, en van onderdrukking van intermenselijke relaties en kontakten die afwijken van het beschermde patroon. Deze fase valt samen met de hierboven genoemde tweede stroming binnen de NVSH-werkgroepen. Zij heeft het karakter van een emancipatiebeweging. De LWGP heeft in 1975 deze koers gekozen. De Verenigingsraad besloot in 1977 haar als toetssteen voor het NVSH-beleid te hanteren.

Om dit theoretische breiwerk wat te verlevendigen gaan we eens na hoe de leeftijdsgrenzen in de zedelijkheidswetgeving vanuit de drie verschillende fasen worden aangepakt. Volgens het "seksuele reformisme" zal deze wetgeving bezwaarlijk zijn omdat ze problemen oproept zonder een goede oplossing te bieden. Ze staat waar nodig de hulpverlening in de weg, bevordert het isolement van mensen die deze wet overtreden en confronteert kinderen met de politie, terwijl dit toch veel erger is dan het seksuele contact. Of die wetten daarom weg moeten is echter de vraag, want natuurlijk bestaat er altijd dat overwicht van die volwassene op die kleine kinderen, ook al bedoelen ze het ook nog zo vriendelijk.

De belangenbehartigingsorganisatie zal daarentegen wél betogen dat de wet "tegen pedofilie" moet verdwijnen. Belangrijkste motivering hiervan is dat van schade van een seksueel contact nooit iets is gebleken en dat daarom deze wetten een onterechte discriminatie betekenen.

De emancipatiebeweging bestrijdt deze wetten ook, maar vanuit een andere optiek. Voor haar is deze wetgeving niet alleen een verbod van seks met kinderen. Het gaat hier om een middel waarmee gevoelens worden onderdrukt, waarmee het zich lichamelijk vrij uiten van kinderen aan banden wordt gelegd, waarmee wordt voorkomen dat kinderen hun liefde aan iemand buiten het gezin geven, waarmee mensen worden aangepast aan de normen van een kleinburgerlijke moraal. Voor een emancipatiebeweging is het vaststellen van leeftijdsgrenzen bij uitstek een methode waarmee de ongelijkwaardige en bevoogde positie van de jongeren ten opzichte van ouderen in stand gehouden kan worden.

HOOFDSTUK 2. HET PROBLEEMVELD: DE LEEFTIJDSGRENZEN

2.1 afbakening van het probleemveld.

In deze paragraaf wordt het terrein dat deze beleidsnota bestrijkt afgebakend. Een aantal zaken bevat het in elk geval. Zo bijvoorbeeld de problematiek van mensen die een intieme relatie met een kind wensen of hebben en hiervoor maatschappelijke en andere struikelblokken op hun weg zien en gedwongen worden zich aan de maatschappelijke normen aan te passen. Voorts de problematiek van de ongelijkwaardige positie die jongeren door ouderen krijgen opgelegd door hen te "beschermen" tegen datgene waar die ouderen niet mee kunnen leven. En zeker ook de problematiek van ieder die, als ouder, opvoeder, of in welke zin ook met kinderen omgaat, ontvankelijk is voor een vrije geestelijke en lichamelijke uiting van deze kinderen en deze graag stimuleert, maar die ook hiervoor niet de ruimte wordt gelaten.

De vraag is hoe deze zaken onder één noemer gebracht kunnen worden zonder er één tekort te doen. Er is één element dat steeds terugkeert, namelijk de leeftijdsgrenzen. Hiermee wordt dan niet alleen bedoeld op de grenzen zoals die in de wet voorkomen, zoals: voor je zestiende mag je dit niet, voor je achttiende dat niet. Het gaat hier ook om de leeftijdsgrenzen die worden getrokken in de dagelijkse omgang tussen mensen: het zich op een voetstuk plaatsen van mensen alleen omdat ze ouder zijn, de ongelijkwaardigheid die wordt gecreëerd tussen ouderen en jongeren, de "rangschikking van goed-beter-best op basis van 'levenswijsheid', van 'verstandige' praat verkopen, van gehoorzaamheid en onvoorwaardelijk lief zijn, van: ik weet het vooralsnog beter dan jij, van: jij komt pas kijken, wat weet jij ervan, van: ik draag verantwoordelijkheid, jij niet, van concurrentie, van: later...." (uit: R. de Vries, "Over gelijkwaardigheid in relaties", H&W 27). Het hier behandelde beleidsterrein wordt dus afgebakend als de problematiek van de leeftijdsgrenzen, in bovenstaande zin. Overigens is het natuurlijk zo dat leeftijdsgrenzen in bepaalde gevallen ook een beschermende functie vervullen. Een jongere kan erdoor beschermd worden tegen de macht van de oudere. Zo'n machtsuitoefening behoort echter juist tot het boven aangegeven terrein. De leeftijdsgrenzen moeten worden bestreden voorzover ze, in plaats van een middel tot bescherming, een middel tot machtsuitoefening zijn.

2.2 toespitsing op de relatievorming.

In de uitvoering van haar beleid op dit gebied zal de NVSH zich, overeenkomstig haar karakter, vooral bezighouden met de relatievorming tussen mensen. Er bestaat in onze maatschappij een sterke repressie tegen relaties waarin (zeer) jonge mensen partner zijn. Deze repressie komt tot uiting in een wetgeving die intiem lichamelijk contact met mensen beneden een bepaalde leeftijd verbiedt en voorst in gegevenheden als de besloten gezinsstructuur, en de, wettelijk gewaarborgde, onmondigheid van jongeren. De oorzaken van deze repressie zijn:

- de overheersende visie op intieme omgang tussen mensen, (1)
- de positie van jongeren in de maatschappij. (2)

Ad 1. De in industriële samenlevingen overheersende visie op intiem contact tussen mensen wordt, zij het in afnemende mate, getekend door het denken in termen van produktiviteit. Door de, zowel in socialistische als kapitalistische

maatschappijen bestaande neiging de mens en het menselijk handelen te beoordelen naar hun produktiviteit heeft het nut van intieme handelingen het genieten ervan naar de achtergrond gedrongen. Het gevolg is dat intiem contact dat door zijn aard niet-produktief is, want niet in dienst van de voortplanting staande, is, bestreden wordt. Kontakten waarbij jonge, vooral niet-voortplantingsrijpe mensen partner zijn vormen hiervan een voorbeeld. De in de laatste jaren zichtbaar wordende tendens, dit produktiviteitsprincipe minder voorop te stellen, vindt haar oorsprong in de groter wordende ruimte die de mens krijgt om zich met andere zaken bezig te houden dan met het verwerven van inkomen. Gevolg van deze tendens is dat intieme kontakten die naar hun aard steeds verder verwijderd zijn van het op voortplanting gerichte contact tussen gehuwde man en vrouw geleidelijk steeds meer bespreekbaar, getolereerd en geïntegreerd raken. Ook voor relaties van erg jonge mensen is die lijn al enigszins zichtbaar, zij het dat men nog wel scherp moet kijken om haar te zien.

Ad 2. Jonge, aan de zorg van ouderen toevertrouwde mensen nemen in onze samenleving een bijzondere positie in. Ze worden opgeleid om te kunnen functioneren in de maatschappij waarin ze leven. Door het gecompliceerder worden van de maatschappij is dit leerproces steeds langer geworden. Gevolg hiervan is geweest dat jonge mensen steeds later zelfstandig worden.

Deze tendens wordt versterkt door de opkomst, in de vorige eeuw, van het moderne gezin. Overdracht van kennis, normen en waarden vindt vooral plaats in het gezin. De structuur van het gezin is besloten tegenover buitenstaanders.

Deze situatie wordt in stand gehouden door haar tot norm te verheffen. Jonge mensen worden niet alleen onzelfstandig gehouden, ze horen het ook te zijn; ze krijgen hun overdracht van kennis, normen en waarden niet alleen in het gezin, ze horen die ook daar te krijgen. Met deze normen is een relatie van zo'n jongere met iemand buiten het gezin in strijd: deze tast de beslotenheid van het gezin aan en vergroot de zelfstandigheid van de jongere partner. Een seksuele relatie van een jongere met iemand binnen het gezin kan echter ook niet getolereerd worden.

Door de hierboven omschreven oorzaken wordt relatievorming waarbij jonge mensen partner zijn, vooral als het relaties met aanzienlijk ouderen betreft, tot een probleem gemaakt. Zoals uit het bovenstaande blijkt betreft het hier bij uitstek een maatschappelijk probleem. Opmerkelijk is echter dat het hier beschreven normenstelsel vaak niet als zodanig onderkend wordt en beschouwd als een natuurlijk gegeven. In die lijn redenerend wordt juist vaak de gewraakte relatievorming zelf als het probleem beschouwd en wordt de schuld hiervan gelegd bij het feit dat er mensen zijn die zich niet ongevoelig tonen voor relatievorming met (zeer) jonge mensen. Door aldus relaties niet te beoordelen naar de mate waarin deze door de betrokken partners gewenst zijn, maar naar formele criteria als leeftijden schept de maatschappij zelf categorieën van mensen die vervolgens worden aangeduid als "seksuele minderheid".

HOOFDSTUK 3. DOELSTELLING: EMANCIPATIE VAN JONGE MENSEN

Het doel dat de NVSH zich daarom in dit verband stelt is de emancipatie van jonge mensen, vooral waar het gaat om hun relatievorming. Uitsluitend hierdoor kan ook de maatschappelijke positie van hen die in hun omgang met jonge mensen nu nog allerlei obstakels op hun weg vinden worden verbeterd (gezin, school, hulpverleningsinstanties, vriendschapsrelaties).

Deze emancipatie kan slechts stap voor stap tot stand komen, omdat de afhankelijke en bevoogde positie van jongeren een belangrijke hoeksteen van de bestaande maatschappij is. Ondertussen zal steeds voor die mensen die nu in de knel komen de mogelijkheid van opvang en hulpverlening moeten bestaan.

Voor het verwezenlijken van de emancipatie is noodzakelijk het doen verdwijnen van de bestaande machtsstructuur tussen ouderen en jongeren waar deze leidt tot bevoogding en onnodig houden van jongeren. Verder is nodig het mo-

gelijk maken van relatievorming en kontakt tussen mensen op basis van de vrije wil van de betrokken partners. De belemmeringen hiervoor bestaan in de vorm van wettelijke regels en verboden en van normen en opvattingen die overheersen bij een groot deel van de bevolking.

De bedoelde wettelijke regels omvatten in de ruimste zin het gehele samenstel van de minderjarigheid zoals dat in vele wetten voorkomt. Basis daarvan is de bepaling in het Burgerlijk Wetboek dat minderjarigen aan het gezag van ouders of voogden onderwerpt. Toegespitst op de seksualiteit en het relationele terrein zijn bovendien enkele artikelen in de zedelijkheids-titel van het Wetboek van Strafrecht. Hierdoor worden alle seksuele kontakten van personen beneden de zestien jaar strafbare feiten. In geval het om een kontakt met b.v. een ouder of andere opvoeder gaat is de leeftijdsgrens zelfs eenentwintig jaar. Bovendien zijn deze laatste strafbaar wanneer zij een seksueel kontakt van "hun" kinderen mogelijk maken. De strafwetsbepalingen zorgen voor de meest acute nood. Overigens blijven veruit de meeste van deze artikelen ongestraft. Gelukkig maar. Toch worden jaarlijks enige honderden relaties, niet altijd de slechtste, verstoord door het hoogst willekeurige vervolgingsbeleid. Dan worden vervolgte en "beschermd" partner getroffen door verhoren, sociale druk, schuldgevoelens over de verantwoordelijkheid van wat opeens een misdrijf heet. Een veel groter aantal relaties dan de bestrafte lijden onder voortdurende dreiging van ontdekking of komen om die reden nooit tot ontplooiing. Heel de sfeer van misdaad leidt tot angst en geheimzinnigheid. Daarom zal de bestrijding hiervan prioriteit moeten hebben. Daarnaast zal moeten worden gestreefd naar veranderingen in het Burgerlijk Wetboek en andere wettelijke bepalingen waardoor de afhankelijkheid en onmondigheid van de jongere en de exclusieve positie van het gezin worden gewaarborgd.

Wetswijziging alleen leidt echter tot de zeer kwetsbare situatie van niet-bemoeienis door het wettig gezag. Voor een geslaagde emancipatie is ook verandering van normen en opvattingen nodig. Uitgaande van deze vaststelling moet de NVSH bij haar voorlichtingswerk:

- de bestaande tendens, positief te staan tegenover intieme kontakten die niet op voortplanting gericht zijn (of kunnen zijn) stimuleren,
- wijzen op de vergelijkbaarheid met andere vormen van intimiteit,
- de relaties en seksuele activiteiten van (zeer) jonge mensen plaatsen binnen hun recht, hun eigen leven in te richten als volwaardige mensen,
- aandacht besteden aan de maatschappij-bevestigende rol van het tweegeneraties-gezin.

(Hoofdstuk 4: MIDDELEN zal in het volgende nummer worden afgedrukt.)

VOORLICHTING

PETER
GEUL

Thema-avonden zijn een afgedane zaak. Voorlichting kan beter gericht gebeuren bij groepen die daar behoefte aan hebben. Dit was de teneur van de reacties op de teruglopende belangstelling voor thema-avonden. Deze teruggang kwam aan de orde op de januari-vergadering van de landelijke.

In de twee gespreksrondes die aan dit punt besteed zijn, bleek dat in veel plaatsen er zoveel verzoeken voor het geven van voorlichting liggen dat ze er de handen vol aan hebben. En soms al niet meer toegekomen wordt aan het op eigen initiatief de boer opgaan. Laat staan aan vrijblijvende thema-avonden.

* INTERLOKAAL *

door GORRIT GOSLINGA

Welbe schouwd zitten we in een soort windstilte tussen de presentatie van het Leeftijdsgrenzenrapport en de reeks inhoudelijke discussies rond beleidsnota, naamgeving en publiciteit (lading, vlag en vaarroute, noemde ik het kortelings in de LWG-vergadering in een pleidooi voor deze volgorde).

De volgende wetenswaardigheden heb ik bijeen weten te schrapen:

- Er is een afspraak gemaakt met de Schorerstichting voor overleg;
- We organiseren voorlopig geen internationaal congres;
- De commissie Jaar-van-het-Kind wil een nieuwe Infomap in haar kader uitgeven;
- Het aantal LWGP-commissies bleef gelijk door de opheffing van de commissie relatiebureau en de heroprichting van de kascontrole-commissie. Leden zijn Jim Schilder en Bob Ferguson;
- Bob Ferguson werd ook reserve-afgevaardigde naar de Verenigingsraad en is dus, naast zijn NIKS-redacteurschap, de zoveelste die niet is ontkomen aan een cumulatie van functies.

Volgende maand heb ik vast wel meer te melden.

OPEN AVONDEN

De open avonden van Rotterdam (Koningin Emmaplein 1) zijn op 1 februari en 1 maart; Utrecht heeft de voorlopig laatste open avond van de experimentele reeks op 12 maart (Wittevrouwen-singel 100).

OPROEP

Wij zijn, samen met de staf van de POK te Utrecht, op zoek naar een pleegadres voor een jongeman met een pedofiele voorkeur en een lichte psychische handicap. Lukt dit niet voor 1 februari dan zal het moeilijk zijn TBR te omzeilen, iets wat de begeleiders allen als ongunstig beoordelen. Iedereen die dus een tip meent te hebben, aarzel niet het mij te melden (030 - 710998)

Gorrit Goslinga

GEDICHT VOOR THEO

Omdat ik die warme middag
vroeger uitvergaderd was
- want koud was ik uit de kleren
of je trapté in het glas -
was het mijn rug die je stevig
achter op de fiets vastgreep
en mijn hand onder het hechten
waar je kinderlijk in kneep.

Na twee dagen was je alweer
grijnzend aan de waterkant;
't ranke lijf bedekt door niet
meer
dan een niet meer schoon
verband.
Zeven doorgaans wijze mannen
lagen ootmoedig om je heen
als was jouw glorieuze piemel
de navel van Maarsseveen.

GG

HOGER BEROEP: UITSPRAAK VALT MEE

4 weken voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar, plus f 250,- boete, luidt de uitspraak van de rechtzaak in Hoger Beroep tegen Peter Hoogland uit Rotterdam, die op 9 januari j.l. in Den Haag voorkwam. Veroordeeld op grond van "ontucht met minderjarigen aan zijn zorg en waakzaamheid toevertrouwd" (art. 249 wetb. v. strafrecht).

Wat was er allemaal aan de hand? Peter ging regelmatig om met twee jongens uit Den Haag, broertjes van 13 en 14 jaar oud. De vriendschap bestond al twee jaar, ze kwamen regelmatig bij elkaar over de vloer, gingen nog een keer samen op vakantie, kortom: ze konden het uitstekend met elkaar vinden. De beide jongens woonden bij hun moeder, nadat hun ouders al een aantal jaren eerder waren gescheiden. Deze stemde volledig met de vriendschap in, maar wist aanvankelijk niet dat er ook sprake was van seksuele intimiteit.

Toen liep het mis. Een kleurendia, waarop de beide jongens naakt stonden afgebeeld, werd in de Agfa ontwikkelcentrale "ontdekt", en doorgegeven aan de politie. Over privacy-rechten gesproken! Dit was in november 1977. De politie beet zich in de zaak vast, arresteerde Peter, die 5 dagen werd vastgehouden, bracht de moeder "op de hoogte" en verhoorde beide kinderen. Natuurlijk schrok de moeder zich eerst rot. Een week later was ze echter alleen nog verontwaardigd over het botte optreden van de politie: nadat ze met Peter en haar kinderen had gepraat, en wist waar het nu eigenlijk om ging, vond ze het vanzelfsprekend dat Peter de jongens bleef zien.

De zaak kwam een jaar later voor, en resulteerde in een veroordeling tot zes weken onvoorwaardelijke gevangenisstraf, plus 6 weken voorwaardelijk. Peter tekende Hoger Beroep aan, met bovengenoemd resultaat. Weet U dat zijn gehele fotoapparatuur plus alle foto-albums, seksboekjes, een vibrator, enz. al die tijd vanaf de arrestatie in beslag genomen zijn geweest. Hij krijgt het nu terug, alleen de bewuste dia's worden verbeurd verklaard.

BOB FERGUSON

ter zijde

overgenomen uit Vrij Nederland van 13 januari '79

*

Al die sneeuw is nog maar het begin van wat de kinderen met hun jaar gaan doen.

*

Ga je van zo'n pil met libidododende werking stotteren - of juist niet ?

POLITIEKE KOMMISSIE: 12-JAARGRENS HAALBAAR

11

Een twaalfjaar-grens in de zedelijkheidswetgeving is nu misschien al haalbaar. Een groot deel, zoniet de meerderheid, van de Tweede Kamer is voor het vergaand uit de kriminele sfeer halen van seksuele kontakten tussen jongeren en ouderen. Tot deze konklusie komt de politieke commissie van de landelijke na het gesprek dat is gevoerd met de Kamercommissie van Justitie. Dit gesprek vond plaats na de aanbieding van het rapport aan diezelfde commissie in december 1978. De kamer zit zelfs te wachten op wetenschappelijk materiaal

om wijzigingen die verder gaan dan de grens van twaalf jaar te kunnen waarmaken, aldus besluit de politieke commissie zijn konklusie.

Hoewel een bemoedigende ontwikkeling hoeft het, met de abortus-affaire in het achterhoofd, nog niet veel te betekenen. In het geval van abortus, een niet meer omstreden onderwerp dan dit, werd een door de Tweede Kamer aanvaard wetsontwerp door de Eerste Kamer verworpen. En al gebeurde dat enige jaren terug, een nieuwe wet is er nog steeds niet.

PETER GEUL

PETITIE LIGT KLAAR

Binnenkort zal een petitie, gericht aan de beide Kamers en de Minister van justitie, verspreid worden om door zoveel mogelijk mensen te worden ondertekend. De bedoeling is dat de aanbieding ervan uiterlijk in maart dit jaar plaatsvindt, ondersteund door een zo wijd mogelijke publiciteit. De tekst van deze petitie, die hieronder in zijn geheel is afgedrukt, is opgesteld door het Humanistisch Verbond, de Coornhertliga, dominee A. Klammer en de Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming. Zij wijzen op de wenselijkheid van een herziening van de strafwetsartikelen die betrekking hebben op seksuele kontakten waarbij kinderen deelnemende partij zijn, en pleiten voor een zo ver mogelijk teruggedringen van het strafrecht op dit terrein. Beargumenteerd wordt waarom de huidige strafbaarstelling de geestelijke gezondheid van de jeugd eerder bedreigt dan beschermt, zoals zij beoogt te doen. Een afschrift van de petitie zal worden gezonden aan de Adviescommissie-zedelijkheidswetgeving (Commissie Melai).

Hopelijk kunnen er bij de petitie pakken handtekeningenlijsten ter ondersteuning worden aangeboden.

BOB FERGUSON

tekst van de petitie:

Coornhertliga, vereniging voor strafrechthervorming
Humanistisch Verbond
Ds. A. Klammer, radiopastor
Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming

Aan Eerste en Tweede Kamer der Staten-Generaal
Aan de minister van justitie

In 1970 werd door de minister van justitie de Adviescommissie-zedelijkheidswetgeving ingesteld, die een algehele herziening van de strafrechtelijke bepalingen op het gebied van de sexualiteit zou moeten voorbereiden. Momenteel werkt deze commissie aan een advies inzake de strafbaarstelling van contacten waarbij kinderen deelnemende partij zijn. De vraag of, en in hoeverre de desbetreffende

artikelen in het wetboek van strafrecht gewijzigd dienen te worden is derhalve hoogst actueel. Het is om deze reden dat bovengenoemden het initiatief hebben genomen, thans deze petitie aan u voor te leggen. Wij zijn van oordeel dat de strafbaarstelling zoals deze op genoemd terrein bestaat niet gehandhaafd mag worden.

Wij zijn van mening dat kinderen dienen te worden beschermd tegen ongewenste en schadelijke toenadering. De bestaande strafbaarstelling is voor de bescherming van het kind echter niet het juiste middel. Naar ons inzicht vormt deze veeleer een bedreiging voor de geestelijke gezondheid van de jeugd dan een bescherming hiervan.

Tegen deze strafbaarstelling zijn de volgende bezwaren aan te voeren.

1. De strafbaarstelling heeft betrekking op elk sexueel contact met een jongere beneden zestien jaar, door wie ook gepleegd. Zij maakt geen onderscheid tussen een deze jongere opgedrongen contact en een door de betrokken partners gewenst intiem samenzijn. Hierdoor leidt elk sexueel contact van een persoon beneden zestien tot een strafbaar feit. Dit betekent een belemmering van de vrijheid van deze jongeren om door henzelf gewenste contacten aan te gaan. De strafbaarstelling bedreigt bovendien ouders en andere opvoeders die positief staan tegenover een sexueel contact van hun kinderen. Een dergelijke situatie is hoogst ongewenst. Sexuele contacten van personen in genoemde leeftijdsgroep komen regelmatig voor. Het verrichte wetenschappelijke onderzoek heeft nimmer tot de conclusie geleid dat deze contacten op zich schadelijk zijn.
2. Ook voor de noodzakelijke bescherming van het kind tegen ongewenste toenadering en eventuele nadelige gevolgen hiervan is de bestaande strafbaarstelling niet het eerst aangewezen middel. In de eerste plaats laat zij de betrokkenen geen of onvoldoende ruimte om zelf deze problemen naar eigen goeddunken op te lossen. Bovendien is een deskundige hulpverlening door instellingen in het kader van de geestelijke gezondheidszorg in veel gevallen een beter middel om eventuele problemen uit de weg te ruimen. De strafbaarstelling vormt voor een adequate hulpverlening echter een belemmering doordat ze leidt tot geheimhouding, isolement van betrokkenen en doordat strafbaarstelling vaak juist extra problemen voor de betrokkenen met zich brengt. Ten slotte kunnen voor het kind beschermende civielrechtelijke maatregelen worden genomen en kan in gevallen die dermate ernstig zijn dat toepassing van het strafrecht onvermijdelijk is, worden ingegrepen op grond van wetsartikelen in het wetboek van strafrecht die iedereen, ongeacht leeftijd, beschermen tegen ongewenste handelingen.
3. Strafbbaarstelling leidt meer dan eens tot strafvervolgning en tot verhoor van kinderen door politie en justitie. Veelal zijn het juist deze zaken die voor een kind schadelijk zijn. Met name wanneer het ging om een voor het kind belangrijke relatie, aan de in stand houding waarvan het zelf heeft meegewerkt zal strafvervolgning dit kind achterlaten met verdriet, verontwaardiging en schuldgevoel. Het verhoren van kinderen versterkt dit effect. Deze verhoren betekenen voor het kind vaak een beproeving, te meer daar het onderwerp in de zeer intieme sfeer ligt. Het feit dat het beleefde contact in de sfeer van de misdadigheid wordt getrokken is voor het kind dikwijls schokkend, beangstigend en traumatiserend.
4. De strafbaarstelling staat vaak een juiste beoordeling in de weg van de strafbaar gestelde contacten, hetgeen een afkeurende en geschokte houding van ouders en naaste omgeving van de betrokken kinderen bevordert. Dit doet kinderen dikwijls veel meer schade dan het contact zelf ooit zou hebben kunnen doen.
5. De strafbaarstelling leidt bovendien tot rechtsonzekerheid en willekeur. De wijze waarop zaken als deze door politie en justitie worden behandeld verschilt sterk van plaats tot plaats en zelfs van persoon tot persoon. In dit verband kan ook het waarschijnlijk hoge aantal niet-ontdekte gevallen (dark number) genoemd worden. Daardoor wijst ontdekking vaak meer op het toeval dan op de noodzaak tot strafrechtelijk ingrijpen.

Naar ons oordeel dient de strafbaarstelling zodanig te worden gewijzigd dat bovenstaande bezwaren worden geëlimineerd. In de praktijk zal dit er op neer komen dat het strafrecht op dit terrein zo ver mogelijk wordt teruggedrongen.

Namens de Coornhertliga,
Namens de NVSH,
Namens het Humanistisch Verbond,
Ds. A. Klamer

c.c. Adviescommissie-zedelijkheidswetgeving

Deze petitie wordt ondersteund door de volgende personen en organisaties. Aan de ondertekenaars is gevraagd, ook te ondertekenen wanneer zij weliswaar op details van de bovenstaande tekst bezwaren hebben, maar de strekking als geheel ondersteunen.

AANBIEDEN
VAN DE
PETITIE

de opmars van een sluipend gif

Zoals wij in ons vorige nummer nog juist konden berichten is de zaak van de man die mocht kiezen tussen voorarrest en chemische castratie (zie uitvoerig NIKS 14) uitgebreid overgenomen door KRI, het maandblad van de reclassering. Daarbij kregen redacteur Cees Brinkhuizen en medewerker Boudewijn Chorus als aanvulling op mijn verhaal enkele opmerkelijke commentaren los. Dat van Dr. J. Schöler, de curerende psychiater, werd in NIKS 1 al deels geciteerd. Maar het verdient in zijn ontwapenende oprechtheid een overname zonder besnoeiing:

KOP ERAF

"Natuurlijk heeft die verdachte niet in vrijheid kunnen beslissen, maar wat was het alternatief? Hij wilde zelf beslist niet in het huis van bewaring blijven. Ik ben dan een praktisch man en zie er geen been in om zoiets te regelen. Het was natuurlijk fraaiër geweest als het niet in de voorwaarden was opgenomen. Formeel bekeken heeft hij inderdaad onder dwang medicijnen gekregen, maar ik vind dat gezien het alternatief niet ontoelaatbaar. (over androcur) Het is al vele jaren lang uitgetest. Het aardige is dat je het kunt doseren: zó zelfs dat een klein beetje geslachts-gemeenschap ook nog mogelijk kan zijn. Het heeft bijwerkingen als duizeligheid en misselijkheid; de bijwerkingen die iedereen krijgt die plotseling zijn ballen moet missen. Het is natuurlijk een chemische castratie, maar daar til ik niet zo zwaar aan: je hakt er zijn kop niet af." Tot zover Dr. Schöler. Niet zozeer de guillotine als wel de botte bijl.

BALLEN ERAF

Een jongeman uit een Hollands dorp, psychisch enigermate beschadigd door een verkeersongeluk maar zeer wel aanspreekbaar, kwam de afgelopen zomer tot een wanhoopsdaad: Zelfcastratie. Behalve de houding van zijn familie, die zijn pedofilie scherp afwees en hem van psychiater naar therapeut sleepte, heeft ook het volgende een rol gespeeld: een

geneesheer schreef hem androcur voor, zeggend dat dit hem van zijn kwalijke neiging zou bevrijden. Toen de eerstvolgende confrontatie met een kind anders uitwees, concludeerde de jongen dat de medische wetenschap niet baatte..... De mededeling dat androcur pas na enkele weken effect heeft is ofwel niet gedaan, ofwel - begrijpelijk - niet overgekomen. En dan nog is androcur een middel dat de geslachtsdrift afbreekt - dus een vacuum schept - en niet in 'maatschappelijk meer aanvaarde' banen leidt. Voor de goede orde: het verhaal van het slachtoffer is bevestigd door een vroegere begeleider, en het betreft hier iemand die nog nooit agressief gedrag vertoond heeft.

Het drama ging trouwens nog verder: nog in het ziekenhuis werd hij gearresteerd wegens een intussen ontdekte relatie met een jongen van 15. Hij verblijft nu in de POK waar de staf naarstig zoekt naar een alternatief voor TBR (zie de oproep op p.).

Dr. SCHÖLER, I PRESUME

Iemand anders kwam bij mij met het volgende relaas, dat ik niet heb kunnen natrekken.

Het gaat hier om iemand die al enkele veroordelingen achter de rug heeft en al jaren kind aan huis is bij dezelfde reclaseringsseenheid als de man in de eerste androcur-zaak. Op een keer voegde zich bij het gesprek tussen hem en zijn agent iemand die zich voorstelde als Dr. Schüler, psychiater. Van hem kreeg mijn zegsman het advies androcur te gebruiken 'omdat hij daar rustiger van zou worden'. Op het eerste gebruik reageerde zijn lichaam zodanig dat acute behandeling in een ziekenhuis noodzakelijk was. Nogmaals, voor de betrouwbaarheid van dit verhaal kan ik niet instaan: het gesignaleerde bijverschijnsel (gezichtsverlamming) behoort in elk geval niet tot de - lange - lijst van alles wat door androcur in het lichaam mis kan gaan.

ONTOELAATBAAR

'Een ontoelaatbare geschiedenis' noemt de psychiatrisch adviseur van de minister van justitie, Prof.v.d.Kwast, in KRI de eerste androcur-zaak. Diverse kranten bewezen het met hem eens te zijn door er in aansluiting op KRI op in te gaan (o.a. NRC, Volkskrant, GPD-bladen). Het 2e kamerlid Ria Beckers (PPR) stelde er vragen over aan de minister van justitie. Daarbij herinnerde zij ook aan het besluit van 1968, operationele castraties niet meer uit te voeren in het kader van een strafprocedure. Sindsdien heeft zij mij toegezegd, een tweede reeks vragen te zullen stellen om mede in te gaan op het antwoord van de geneeskundig hoofdinspecteur voor de geestelijke volksgezondheid, mevr.Dr. Verhagen. Rond de jaarwisseling reagerend op mijn brief van september stelt zij: 'Tegen de achtergrond van de thans geldende wettelijke voorschriften inzake het plegen van ontucht met minderjarigen, komt het mij niet

onjuist voor dat Dr.Schüler aan de Heer (...) het middel androcur heeft voorgeschreven.' Hetgeen we wel niet als een verkapt pleidooi voor wetswijziging zullen mogen zien.

DISCUSSIE

Vrij Nederland, het weekblad, is op het tijdstip dat ik dit schrijf bezig met de voorbereiding van een fors artikel over de toelaatbaarheid van androcur. Redacteur Rob Sijmons herinnerde mij er terloops aan, dat VN al in 1973 waarschuwde tegen de mogelijkheden van het toen splinter-nieuwe androcur in de justitiële sfeer. En, zoals KRI aantoonde, in diverse andere landen maakt justitie er een veel grover gebruik van: in West-Duitsland en de Verenigde Staten bestaan zelfs gespecialiseerde klinieken ervoor.

Een zo breed mogelijke discussie, daarvoor pleiten ook Ria Beckers en de advocate van de man wiens ervaringen de pennen in beweging brachten. Ik van mijn kantstreef er naar, ook het voorschrijven van androcur buiten de sfeer van justitie binnen beeld te brengen. 'De moeilijkheid is' aldus volksgezondheidsinspecteur en Sekstant-medewerker Frits Wafelbakker, 'dat elke arts bevoegd is tot de uitoefening van de gehele geneeskunst.' Iedere huisdokter kan dus ongestraft androcur voorschrijven. Slechts een medicament is hiervan uitgezonderd (LSD); het moet echter mogelijk zijn deze regeling uit te breiden naar andere middelen die 'de fundamenteën van iemands persoonlijkheid beïnvloeden', zoals Ria Beckers het formuleert.

OPROEP

Het lijkt me zeer nuttig, als iedereen die ooit betrokken is geweest bij of weet heeft van het gebruik of voorschrijven van androcur, zijn verhaal meldt aan een van de redacteurs van NIKS of schrijft naar postbus 6614, Rotterdam. Hoe meer bewijsmateriaal, hoe beter.

(wordt vervolgd) *

BREDE VISIE, EEN VISIOEN?

Terwijl we ons in de Landelijke Werkgroep in bewoordingen uitvoerig met de term brede visie bezighouden, is er in de praktijk en in de gedachtenvorming nog weinig daarmee gedaan. Veel verder dan de kreet "recht voor jongeren op de relaties die ze willen" zijn we nog niet gekomen.

In het grootste deel van de afdelingswerkgroepen krijgt de brede visie amper gestalte of wordt zelfs niet begrepen. Niet ten onrechte, gezien de onduidelijkheid die er heerst over de praktische en ideologische invulling van het begrip. Want ondanks het vele geschermd met die visie, met name vanuit het DB, komt er in het geheel geen beleid in die geest van de grond. Behoudens, tot nu toe, het Rapport. Dat vanuit het standpunt van de jongeren gezien zich overigens niet richt op het belangrijkste probleem van die groep op het gebied van seks en relaties. Wat veeleer de mentaliteit is dan de wet, waarmee het Rapport zich bezig houdt. Zodoende het Rapport niet het meest de brede visie typeert. Zonder af te willen doen aan het brede-visie-gehalte in het Rapport zelf.

Wat houdt die brede visie eigenlijk in? Allereerst is het een kijk op de problemen rond oudere-jongere relaties. Werd in het verleden het standpunt gehuldigd dat er gestreefd moest worden naar integratie van de pedofiel in de samenleving, met de opkomst van de brede visie werd dit: Het probleem is niet zozeer het geaksepteerd krijgen van de pedofiel, alswel dat de jongeren onrecht wordt aangedaan doordat ze niet de ruimte krijgen elke relatie aan te gaan die ze willen. Een kijk die er in de praktijk op neer komt dat we ons voornamelijk met zaken die jongeren aangaan bezig zouden moeten houden.

In de publiciteit waaraan door de landelijke in de afgelopen jaren is meegewerkt was met uitzondering van het Rapport de mond nog vol met pedofielen. Terwijl ook in de groeperingen waarmee contact gezocht is, groepen die zich met jongeren bezighouden niet bepaald de boventoon voeren. Ook in het beleid naar de media zijn er weinig sporen van de brede visie. Met het voorbijgaan aan uitstekende programma's als 13 speciaal (Avro-radio, maandag avond) en de Ikon tv-serie waarin ouders en kinderen samen over een aantal onderwerpen spraken.

Waar je ook de voorrang aan geeft, wetswijziging of mentaliteitsverandering, in beide gevallen is erkenning door ouders van ondermeer het 'relatierecht' van jongeren nodig om niet opnieuw te vervallen in geheime kontakten. En voor het bereiken van die erkenning zal het nodig zijn antwoorden te hebben op vragen als: Hoe ver gaat dit recht, en geldt het bijvoorbeeld ook voor vierjarigen? Welke rol krijgen de ouders toebedeeld?

Met de presentatie van het Rapport achter ons wordt het tijd de gedachten op dergelijke vragen te richten. Al was het alleen om beter te kunnen bepalen of dat het probleem is waar wij de komende tijd mee aan de slag willen. Maar op dit moment is die brede visie nog niet meer dan een visioen.

PETER GEUL

ekspositie

INGO SCHNABEL
DE EIBER 49
HOOGVEEEN

HOOGVEEEN, 11 december 1978

Aan de beeldende kunstenaars die zich met het kind als onderwerp bezig houden:

doe mee aan de tentoonstelling

HET JAAR VAN HET KIND

ekspositie ten bate van het Wereld-Kinderfonds van de UNICEF in de galerie van der Weide, Griendtsveenweg 22a te Hoogeveen van DINSDAG 27 FEBRUARI TOT EN MET ZONDAG 4 MAART 1979.

De werkstukken, zoals schilderijen, tekeningen, druktechnieken, beeldhouwwerk, plastieken, keramiek, mozaïken, houtsnijwerk, kleding, borduurwerk, posters en fotoposters moeten het kind als thema hebben.

De tentoongestelde werkstukken (maximaal 12 stuks) moeten TE KOOP worden aangeboden. Bij verkoop wordt 30% aan het Wereld-Kinderfonds afgestaan. De plaatshuur per kollektie is f 15,=.

Tijdens de ekspositie is ook een informatiestand van de UNICEF aanwezig.

De redactie van het jeugdblad SAMSAM is ook benaderd om aan de tentoonstelling deel te nemen.

In geval van succes wordt de tentoonstelling eventueel in september 1979 herhaald, maar dan in Sleen bij Emmen.

Voor een inschrijvingsformulier kunt u contact opnemen met:

I. Schnabel, De Eiber 49, Hoogeveen, tel: 05280 - 65585 of
Galerie J. v.d. Weide te Hoogeveen, tel: 05280 - 69886.

De inschrijving sluit op 15 februari 1979.

"H I J I S M I J N V A D E R N I E T" (NIKS nr. 1, '79)

door een inzender uit België

Een eerste vraag die kan gesteld worden is hoe de buitenwereld (hiermee bedoeld de zgn. normale maatschappij) aankijkt tegen zulke publicaties (net als tegen een publicatie als bijv. "Mijn vriendjes stelen ook!"). Het zal nog lang zijn van "Zie je wel, dit deugt niet, en dat deugt niet, en dat ook al niet, en het deugt helemaal niet!". Waarbij zij uiteraard weer aan veralgemening toe zijn en over het hoofd zien dat overal problemen en moeilijkheden kunnen rijzen, en dat nergens staat dat in pedofiele context nergens problemen kunnen opdoemen. Verder: ook wanneer het verschijnsel pedofilie niet aanvaard (en niet mogelijk) is, doen zich allerlei problemen voor. Of het aanvaard en mogelijk is of niet, problemen kunnen er altijd rijzen, omdat dat nu eenmaal tot de menselijke orde behoort.

Dit is reeds een eerste punt waarop men ook een jongere (als die 14-jarige bijv.) kan "voorlichten"; ook dat is voorlichting; filosofie en pedagogie zijn, om het zo maar eens te zeggen, ook voorlichting.

Een volgend punt is dat de jongere dient te weten dat ook de pedofiel een mens is, met zijn specifieke gevoelens, ideeën, verlangens, instelling. Dit is niet zomaar een gezegde, dat ik nu aanhaal. Het verdient alle aandacht. En waarom precies? Hiermee wil niet gezegd zijn dat de bewuste jongen zijn pedofiele vriend NIET als mens ziet, of als ONMENS zou zien bijv. nog, maar er dient gewezen op het volgende: in een nog altijd geldende maatschappelijke visie is de pedofiel nog altijd geen mens, zeker geen volwaardig mens, is er iets met zijn mens-zijn dat maakt dat men niet zeker is van zijn menszijn, en meer nog: wordt hij inderdaad vaak van onmenselijkheid verdacht, wordt hij als on-mens gezien of gedacht (cfr. ook de aanhaling van E.B. "De pedofielen zijn de heksen van de twintigste eeuw"; en dat slaat niet alleen op het stuk van vervolging, maar ook op wat de visie van de massa t.o.v. hen aangaat). Welnu, ook de jongere is een product van die samenleving, en waarom zou hij geheel aan haar invloed ontsnappen. Daaruit voortvloeiend is het dus mogelijk dat hij niet geheel menselijk staat tegenover zijn pedofiele vriend, misschien zelfs zonder dat hij het weet of beseft. Zo kan hij ergens de pedofiel zien als een mens waarmee men bijv. "toch doet wat men wil", "die toch geen verweer heeft", "die toch wel alles voor u zal doen". Iemand van wie men "alles" zou willen gedaan krijgen, terwijl men er tegelijkertijd zelf toch "geheel vrij" bij wil blijven. Op zichzelf zijn dit geen tegenstrijdige zaken - de mens droomt zowel van geheel vrij zijn als van het alles - maar alle partijen moeten wel ergens beseffen dat men niet alleen met mensen onder elkaar te doen heeft, doch eveneens dat wanneer men zich aan iemand geeft, met iemand omgaat, zich aan iemand bindt of niet aan iemand bindt, men altijd ergens verplichtingen en verantwoordelijkheid heeft; de bepalingen, de grenzen en normen daarvan zijn binnen dit bestel uit te stippelen, maar ze zijn er. En ze komen dus niet van één kant.

Zoals de jongere begrip zal dienen te ontwikkelen voor de oudere en de standpunten van deze, dient de oudere begrip te ontwikkelen voor de toestand van de jongere en zijn inzichten. Om het zo uit te drukken: het laatste waarover dient gesproken (en het laatste dat aan bod dient te komen) is meesterschap; geen van beide dient meester te spelen over de andere. Tussen het meester spelen van de ene en het meester spelen van de andere (want wij hebben het toch allemaal in ons, en wij beproeven het allemaal, en ergens ontsnappen wij er ook niet aan, noch aan ons eigen machtsgevoel, noch aan de machten van anderen), ligt zoveel terrein, ligt zoveel uitgestrektheid, zoveel gebied, dat allemaal dient verkend, ontgonnen, bewerkt,

ligt een zee, een oceaan van menselijkheid, liefde, warmte, die dient gebruikt en benut, die wij nooit allemaal zullen kunnen gebruiken en benutten.

Deze bijdrage heeft geen enkele pretentie, biedt zeker geen zgn. pasklare oplossing - de oplossing ligt toch hoofdzakelijk bij henzelf en in henzelf - en wil enkel wat aandragen dat behulpzaam kan zijn bij een oplossing.

Wanneer men met elkaar kan praten in verstand-houding, dan mag men hopen op redelijke oplossing, op een vergelijk, op andere mogelijkheid, op een oplossing misschien waar men eerst nog niet van droomde. Want van dromen gesproken; in deze samenleving die nog zo hard voor de pedofiel is en blijft, rest hem vaak niet veel anders dan dromen, moet hij met heel wat dromen leren leven. Hij mag nog zo realistisch zijn - en hopelijk zijn en blijven de meesten onder ons terdege realistisch - dromen zullen een heel bijzondere plaats in zijn leven blijven hebben, zullen een bijzondere betekenis voor hem blijven houden.

(ingekort door de redactie)

INFORMATIE STUDIEGROEP ANTWERPEN

De *STUDIEGROEP PEDOFILIE* onderzoekt de verhoudingen tussen ouderen en jongeren (ouders-kinderen, leraar-leerling, opvoedingssituaties enz.). Vanuit haar oorspronkelijk opzet - bestudering van de als problematisch geduide oudere-jongereverhouding - zag de Studiegroep haar interessegebied uitbreiden tot diverse dimensies in deze verhouding, zoals bv autoritair versus democratisch, open versus gesloten, machtsaspecten, respect van de eigenheid, empathie, rechten van de minderjarigen enz.

De Studiegroep bestaat uit personen die vanuit professionele werkzaamheid, opleiding of gewoon interesse zich willen engageren in studie en sensibiliseringswerk i.v.m. de emancipatie van de oudere-jongere relaties.

De sensibiliseringsfunctie geschiedt door diverse activiteiten zoals info-avonden voor kleine groepen, teach-in, deelname in debatten, promotie van wetenschappelijke literatuur, verspreiden van discussieteksten, ontmoetingsweekeinden.

De Studiegroep verleent haar medewerking aan studenten die een eindverhandeling wensen te maken over een aan haar probleemveld verwant onderwerp.

De Studiegroep heeft ook een hulpverlenende functie. Naast juridisch, psychologisch of pedagogisch advies, begeleidt zij een werkgroep pedofilie waarin pedofiel-voelende personen uit eigen beleving kunnen praten om zichzelf en anderen beter te leren kennen. Uiteindelijk doel is een beter inzicht te verkrijgen in de eigen maatschappelijke situatie om er iets aan beginnen te doen.

De Studiegroep kan steeds schriftelijk gekontakteerd worden op haar correspondentieadres voor haar eventuele medewerking aan een geplande activiteit en voor informatie betreffende de hulpverlening.

STUDIEGROEP PEDOFILIE

Consciencestraat 46
2000 Antwerpen

RUDY (I)

In het mooie Gelderse provinciestadje vestigde ik me in het na-jaar van 1975. De kamer die ik betrok gaf uitzicht over de stad. En was een bolwerk van rust, de eerste weken. Ik had nog geen werk, kon rustig inrichten en nam de tijd om in de geurige en kleurrijke omgeving te fietsen. Na verloop van tijd trad de eenzaamheid in, al woonde ik niet alleen in het huis. Maar het was voor het eerst dat ik op kamers zat. Kontakten leggen vond ik erg moeilijk. 'S avonds hoorde ik op de FM van mij radio veel illegale zenders. De een wat klungelig, de ander met een beter geluid. Naar de stemmen van de "etherpiraten" te oordelen waren het jongens in de puberteit. Soms zag ik wel eens een mooie jongen voorbij fietsen en dacht ik: Als dat eens zo'n zendamateur was.

Van een schema wat ik lang gelden van een vriend gekregen had maakte ik zelf een FM-zender. Al was ik me bewust dat het onwettig was. Evenals intieme relaties met jongens onder de zesti. Eenmaal klaar stelde ik de zender in bedrijf en keek op de televisie of er storing was. Een glashelder beeld. De zender was storingsvrij. Nu begon ik met muziek uit te zenden. Mike Oldfield Genesis, Ravel en Mahler. Als ik de lucht uitging, schakelden er amateurs in die mij goed ontvangen hadden. Dit ging leuk zo. Na een paar avonden stelde ik aan een paar van hen voor om elkaar te ontmoeten op het busstation. Over de radio spraken we voor zondagmorgen af. Ik hoopte er mooie jongens te treffen.

Het was niet druk die ochtend en we herkenden elkaar gauw. Zo'n vijf jongens in rib en spijkerpakken, waaronder ikzelf. Het waren aardige jongens, Allemaal rond de zeventien en zaten op de Havo of Mts.

Reinier, een van hen, was de enige waarbij ik niet thuis kon komen. Door ons leeftijdsverschil. Maar het verhinderde niet dat ik op het spoor kwam van zijn jongere broer. Een keer in de bus zag ik ze samen in de stad lopen. Ik kon ze niet aanspreken, maar had Reinier, die wel bij mij over de vloer kwam, toch niet durven zeggen hoe mooi ik zijn broer vond. Reinier bleef langskomen. Liever had ik die jongere broer, Rudy, gezien.

Rudy, vertelde Reinier me, was erg geïnteresseerd in de korte golf, Genesis en Pink Floyd. Hij hield niet van Abba en andere Hilversum-drie muziek. Mijn belangstelling voor Rudy groeide. Ik kreeg het plan om iedere dag op een vast tijdstip programma's uit te zenden met muziek waar Rudy van hield.

Ik leende platen van ELO en Supertramp van vrienden. Tegen Reinier zei ik dat Rudy ook eens op de FM moest luisteren. Vooral rond de 104 megahertz zou het interessant zijn. Zo gezegd zo gedaan.

Een paar dagen later had ik een vriend in de studio. Toen hij wegging bracht ik hem als gebruikelijk naar de deur. Op de mat lag een briefje. Weer op mijn kamer las ik het. Het was van Rudy. Hij had het programma gehoord en vroeg of hij eens langs mocht komen. Omdat het tijdens een programma was ging ik achter de zender zitten, draaide de muziek zachter, van ELO, en las het briefje voor. Ik zei dat het goed was als hij een keer langs wilde komen en liet de muziek weer doorkomen. Vijf minuten later ging de bel. Daar stond Rudy met een stralende lach. Achter hem scheen de middagzon op de grove dennen voor het huis. Wat was ik blij. "Mag ik binnenkomen" vroeg ie. "Natuurlijk" zei ik. We stormden de trappen op mijn kamer in, die baadde in het zachte zonlicht. "Pollens, wat gezellig is het hier" riep hij. Op dat moment was net de plaat afgelopen. Rudy liep resoluut naar de pick-up en draaide de plaat om! Zo snel voelde hij zich thuis bij mij. Dit is het jongetje, dacht ik. De tijd van eenzaamheid is voorbij. Lang kon hij niet blijven, want het liep tegen etenstijd. Hij vroeg of hij nog eens terug mocht komen om te helpen bijvoorbeeld. Ik verzekerde hem dat hij altijd welkom was en vergezelde hem naar de deur. Prachtige donkerblonde Rudy met je sluik lange haar je groene trui en je strakke spijkerbroek. Bij de hoek van het huis lachte hij nog even naar me. De ondergaande zon scheen op zijn haar. Ik was gek van geluk, stormde vijf treden tegelijk nemend naar mijn kamer. Jiehoe roepend. Gelukkig waren de anderen toen niet thuis. * (wordt vervolgd)

V A R I A

van een inzender
uit België

- ★ Jonge mensen worden door hun wanhoop overstelpt, want ze denken niet aan morgen en hebben nog geen herinneringen aan rampen die ze te boven zijn gekomen. (A.N. Whitehead)
- ★ Gelezen op de achterzijde van de valhelm van een moderne, zestienjarige jongen op bromfiets: "Wees lief. Ik begin pas".
- ★ Zelf meegemaakt wanneer ik, in gezelschap van anderen, op straat achteromkijk of naar de overzijde kijk naar een jongen. Krijg ik te horen: "Wat is er te zien? IK ZIE NIETS".
- ★ Gehoord op de stadstram (waar dus ook wel eens ernstige gesprekken worden gevoerd): "Diegene die van schoonheid houdt, leeft".
- ★ Niets van hem zal ontsnappen aan mijn liefde, mijn warmte, mijn lengte.

Den Haag 10 januari '79

Geachte Redactie,

Voor de recente uitgave van "NIKS" en de betere lay-out mijn eerlijke complimenten. Uit ervaring weet ik blijksems goed, hoe moeilijk het is een blad op niveau te brengen en te houden.

Alleen de titel vind ik "niks"; komt bij mij nogal negatief over. Het moet m.i. toch mogelijk zijn voor dit blad een aantrekkelijke etiket te bedenken.

Maar dat terzijde. Inhoudelijk biedt het blad mij veel informatie en is daarbij een ruggesteun.

Mijn zeer drukke werkring (gemiddeld 80 uur per week) maakt het eenvoudig onmogelijk actief in te springen op de vele initiatieven.

Ik heb wel één bedenking: de bijdragen in vooral dit nummer doen allemaal erg fleurig en optimistisch aan; het verhaal van Basje, de sonnetten enz.

Maar ik vermoed dat het leven van veel pedofielen niet over rozen gaat. Meer regen dan zonneschijn.

Zelf - en dat zeg ik zonder mij te beklagen - zou ik dolgraag een echt vriendje willen hebben, in een hechte relatie, een jongen waarvoor ik iets kan betekenen, in alle opzichten: voor zijn toekomst; voor zijn serieuze taken en zijn persoonlijke, gevoels, denkbeelden; voor zijn 'nu'; voor zijn pleziertjes. Maar zo eenvoudig als er al eens contact is blijken er allerlei problemen te komen. Het "geheim" naar thuis; of het profijt; enz.

Hoe je dit moet oplossen en aanpakken is een vraag. Misschien dat iemand mij kan helpen.

In ieder geval wilde ik dit graag kwijt en wilt u het plaatsen in "NIKS", dan met alle plezier.

J. Nelissen
postbus 16285
2500 BG DEN HAAG

J.N.

SCATE-BOARDS.

NEDERLAND TELT VIER MILLIOEN AUTOMOBILISTEN, EN NEDERLAND TELT ÓÓK BYNA 1 MILLIOEN KINDEREN IN DE LEEFTYD WAAROP SCATE-BOARD RYDEN EEN BEGERENSWAARDIGE ZAAK IS.

DE LAATSTE GROEP NU IS GROFWEG GETELD, EEN-ZEVENDE VAN DE EERDER GENOEMDE GROEP. ZOALS BEKEND HEEFT EEN WEEK ZEVEN DAGEN. ZES DAGEN AUTORYDEN DOOR GROEP 1, 1 DAG SCATEBOARDEN DOOR GROEP 2 OP ALLE WEGEN DIE DAN VOOR DIT DOEL AUTOVRY ZYN, LYKT MIJ EEN OPLOSSING WELKE VOLLEDIG STEUNT OP ONS DEMOKRATISCH BESTEL. TOEN INDER-TYD ONZE OUE OP WAS KON ER WÉL EEN AUTOVRYE DAG KOMEN; NU ER EEN BELANGRIJKERE REDEN IS, HET JAAR VAN HET KIND, KAN HET DUS ZEKER.

EÉN DAG PER WEEK AUTOKOSTEN VITSPAREN LEVERT VOLDOENDE GELD OP VOOR GRATIS SCATE BOARDS, VALHUELLEN, KLEURIGE SCATE-BOARD TENNUE'S, PATAT, COLA ENZ.

SCATE BOARD RYDEN GEVAARLYK? IN COMBINATIE MET AUTOVERKEER, JA! MAAR MOET HET DAN MELEMAAL VERBODEN WORDEN? WINTERSPORT IS OOK GEVAARLYK. HAAR HIER IS HET EEN STATUS KWESTIE OM DE IN DE WINTERMAANDEN MET EEN GIPSEN BEEN TE VERTONEN!

DE VERZEKERINGEN BETALEN ARTS, ZIEKENHUIS, TRANSPORT EN VERLOREN GEGANTE INKOMSTEN VIT ARBEID EN DE SKI'S WORDEN ECHT NIET IN BESLAG GENOMEN.

A. HEULAERTS.

In februari dit jaar word ik er 48. Ik kan helaas niet zeggen "je ne regrette rien". Integendeel, m'n leven is een aaneenschakeling van puinhopen. Mijn gevoelsleven en daardoor veroorzaakt onevenwichtig gedragenspatroon uit vroegere jaren en zwak zenuwstel (deels erfelijk) hebben er toe bijgedragen dat ik momenteel ondert de laatste jaren op invaliditeit zit. D.w.z.; zonder werk en met een inkomen van het ziekenfonds. Een gelukkige samenloop der laatste drie jaar heeft me er wel aan toegezet wat geld op zij te houden zodat ik eventueel me dit jaar voor de eerste maal een mooie vakantiereis kan permitteren.

Veel soortgenoten alhier zullen waarschijnlijk in dezelfde moeilijkheden zitten. Zo is er ook alhier geen saamhorigheid op dit plan. Daarom zit ik verstoken van elk contact, geen bezoek, geen brieven, geen telefoontjes meer. Eenzaam, totaal eenzaam! Een klein lichtpunt is dan ook het tijdschrift NIKS dat pas op babyvoetjes komt te staan.

Onvolledig is NIKS omdat er nog veel charme aan ontbreekt.

Mien spreekt ook niet genoeg over de diversities die bestaan in geslacht en leeftijd. Ik wil gerust een zeer gedetailleerde vragenlijst invullen en opsturen. Dit zou U ook helpen.

Als ik terugblik op m'n eerste pedofiele gevoelens, dan was ik haast zelf nog een kind. Het zal juist kort ná de oorlog geweest zijn. Mijn eerste aantrekkingskracht betrof alleen naar piepjonge meisjes. Toen was ik een puber. Naderhand zijn er ook jongetjes bij gekomen om in de loop der jaren zich bijna uitsluitend op jonge jongens aan toe te leggen. Als ik het vrouwelijk geslacht destijds beter heb leren kennen (ook leeftijdsgenoten hebben hierbij een rol gespeeld) dan kwam ik onbewust hetgene wat ik nu nog ben en welbewust tot aan m'n dood.

... Mijn gevoelsleven is 100 % pedofiel.

De grote voorkeur blijft echter bij jongens. Minder is het gesteld met meisjes, hoewel sommige herinneringen mij evenveel doet verlangen als bij jongens. Mijn interesse gaat voor jongens vanaf de leeftijd van 5 jaar tot max. 16 jaar. Voor meisjes eveneens vanaf 5 jaar tot max. 20 jaar. De voorkeurleeftijd voor jongens = 12-14 jaar. Deze voor meisjes: 8 tot 13 jaar.

Dit alles is voor mij zeer moeilijk per brief te beschrijven. Na al hetgeen ik meegemaakt heb kan ik alleen momenteel het wettelijk toelaatbare permittieren. Iets dat me met alle zekerheid buitenhoudt van tralies en psychiatrische inrichtingen, waarover ik van ondervinding spreken kan.

Helaas voel ik me hedendaags niet zo goed meer en ik heb geen playboy-allures. Er blijft mij alleen troost over dat ik het materieel beter stel.

Graag zou ik de hieronder volgende vragen op een of andere manier beantwoord willen zien, waarvoor ik U dank bij voorbaat:

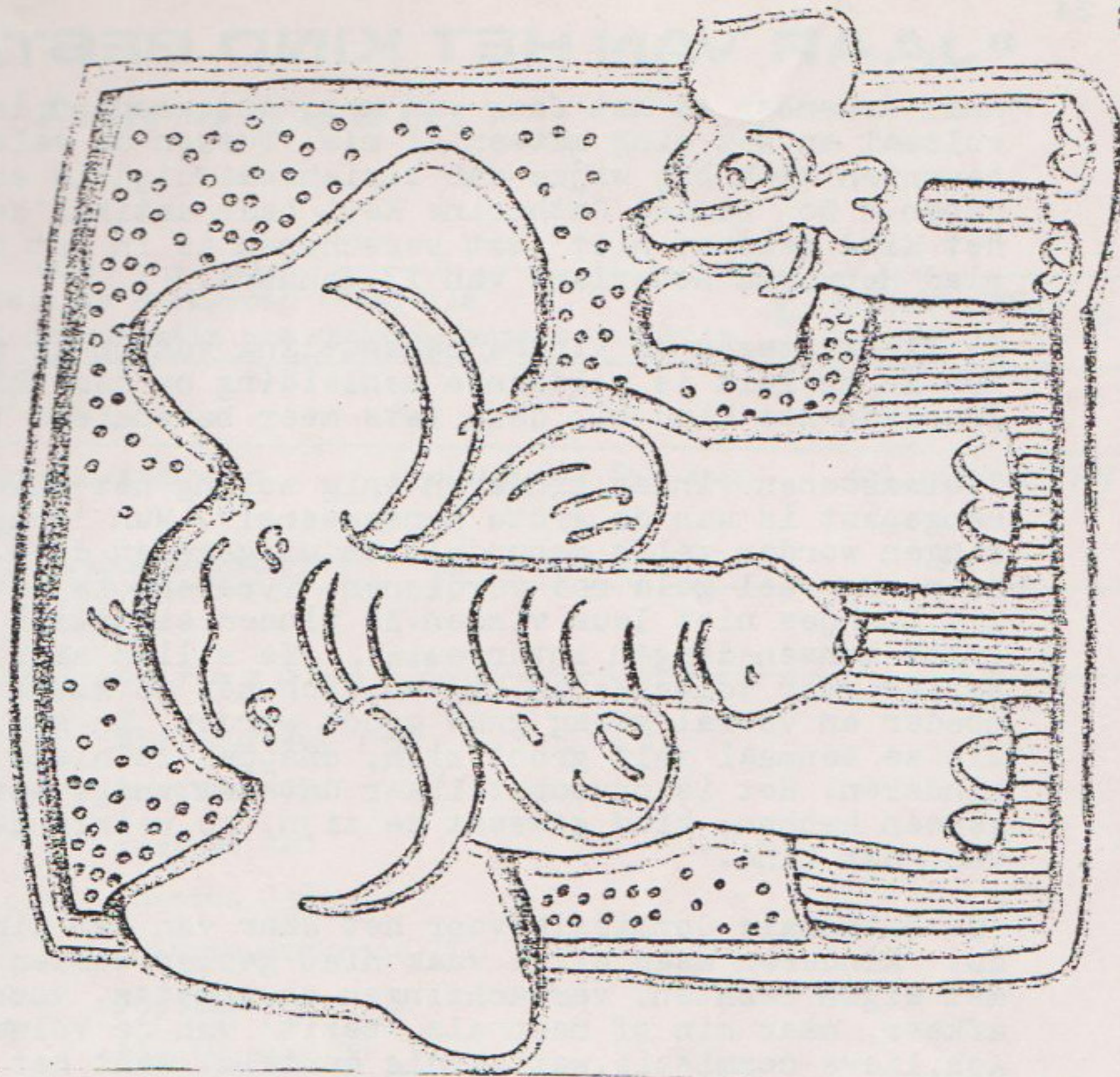
A - Kunt U mij een idee verschaffen alwaar ik op deze aardbol op reis kan gaan en waar ik aan m'n trekken kan komen zonder mijn vingers te verbranden?

B - Zijn er ernstige mensen te vinden in heel West-Europa (Engeland uitgesloten) - ik spreek en schrijf vlot nederlands, frans en duits - zijn er zulke mensen te vinden, leeftijd en geslacht van geen belang, die interesse hebben aan contact met mij voor eventueel; vriendschap, correspondentie, bezoek of/en reis, zonder dat die mensen hoge vereisten aan mij gaan stellen? Ik betwijfel het.

C - Zijn er mensen die mij graag voor een keertje bij hen willen uitnodigen (ev. onkosten wil ikzelf betalen als ze niet te hoog lopen), misschien om gezamenlijk wat filmjes en boekjes te bekijken - ook andere interesse zoals bijv. Natuur en Kunst?

Hiernaast is een (gedeelte van een) brief van een lezer uit België afgedrukt, welke zijn naam en woonplaats liever niet voluit vermeldt. Laten we zeggen dat we hem aanduiden met de initialen A.V. Wilt U op zijn brief reageren, dan kunt U dit via het redactie-adres van NIKS doen (Postbus 6614, Rotterdam). Dit kan ook in gesloten enveloppe van onze discretie kunt U verzekerd zijn. Wanneer U vermeldt dat de brief bestemd is voor A.V. zorgen wij dat hij wordt doorgezonden naar het juiste adres.

de redactie

"JAAR VAN HET KIND BESTAAT NIET"

"Half december is het Jaar van het Kind geopend in de Haagse rolzaal en het ging meteen al mis. Tussen de vele genodigden bevonden zich bij wijze van bezienswaardigheid een paar kinderen." Zo begint Catherine Keyl haar artikel 'Het Jaar van het Kind bestaat niet' dat verschenen is in het opinie-weekblad Hervormd Nederland van 13 januari.

De tirade tegen de kindse behandeling van 'jonge mensen' waarmee ze besluit is voldoende aanleiding om haar kijk op het Jaar van het Kind bij deze iets meer bekendheid te geven.

"Volwassenen vinden kinderen enig zolang het allemaal maar aangepast is aan de grote mensenwereld. Hun 'grappige' opmerkingen worden zelfs gebundeld en uitgegeven door meneren die daar erg veel geld mee verdienen. Typerend is dat kinderen die boekjes niet leuk vinden. Ze vinden eigenlijk alleen maar grote-mensen-dingen interessant. Ze willen naar televisieseries voor volwassenen kijken, zich net zo kleden als hun moeder en vooral graag gauw groot worden. En het vreemde is: als ze eenmaal zelf groot zijn, snappen ze niets meer van kinderen. Het is onvoorstelbaar dat het enige wat volwassenen gemeen hebben: kind geweest te zijn, zo weinig begrip kweekt voor dat kind."

"De Nationale Commissie voor het Jaar van het Kind wijst erop dat 'kinderen maar al te vaak niet gezien worden als personen met eigen rechten, verwachtingen en angsten, voorkeuren en afkeer, maar min of meer als 'bezit' van de volwassenen'. Ach, lieve commissie, wat aardig gesteld. Want het is gewoon verschrikkelijk zoals volwassenen zich kinderen toeëigenen. Het beste blijkt dat wanneer je een kind een vraag stelt. Negen van de tien keer geeft de oudere antwoord, voordat het kind nog maar adem heeft kunnen halen. Dat moest eens omgekeerd gebeuren: een vraag stellen aan een volwassene en het kind dat antwoordt. De wereld zou te klein zijn.

Wat ik maar wil zeggen is dit. Je kunt adoptie bespreken en het kind in de derde wereld. Dat is goed. Maar al die dingen die zo gevaarlijk vanzelfsprekend zijn geworden, die zouden we met zijn allen veel meer in de gaten moeten houden.

'We nemen kinderen' zeggen de mensen, maar er valt niks te nemen. Het wordt tijd te bedenken dat kinderen helemaal niet bestaan. Je hebt jonge en oude mensen, maar kinderen? In de zin van mensen die betutteld moeten worden, becommentarieerd, getoond, gecommandeerd, toegeëigend? Als we nou eens afspraken dat we kleine mensen van nu af aan net zo gingen behandelen als alle andere mensen om ons heen. Dan waren we ook eens van dat eeuwige getata bij de wieg af. Dan zouden we misschien eens luisteren naar wat ze ons te vertellen hebben.

Kinderen worden niet alleen in de leeftijdsgroep tussen de nul en veertien jaar gevonden. Ik ken er persoonlijk rissen van veertig. En wijze mensen vindt je niet alleen boven de 65. Een jongetje van acht dat mij eens verbaasde met een zeer wijze reactie op een nogal emotionele zaak keek me glimlachend aan en zei: 'Maar jij zou ook mijn kleine zusje kunnen zijn'. Ik bedoel maar: Kinderen bestaan helemaal niet. Het jaar van het Kind bestaat dus ook niet."

PETER GEUL

Adressen:

Landelijke Werkgroep

N.V.S.H. Landelijke Werkgroep Pedofilie

werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

*

Postbus 12024

Utrecht

*

N V S H

N.V.S.H. Verenigingskantoor

Postbus 64, Den Haag

tel. 070-469709

N.V.S.H. telefonische hulpdienst

070 - 60 00 10

Afdelingswerkgroepen:

Amsterdam	Blauwburgwal 7-9
Deventer	Postbus 692
Eindhoven	Postbus 440
Groningen	Postbus 1387
Den Haag	Kritzingerstraat 77
Leiden	Postbus 136
Maastricht	Rechtstraat 20
Nijmegen	Postbus 6728
Rotterdam	Koningin Emmaplein 1
Tilburg	Gildebroederstraat 73
Utrecht	Wittevrouwensingel 100
Venlo	Hogeschoorweg 81

Overige kontaktadressen:

Delfzijl	Corn. E. Horsten, Middelplaat 18
Rosmalen	Postbus 132
Zoetermeer	Postbus 540

België:

Antwerpen	Studiegroep Pedofilie, Volkshogeschool Elcker-Ik Consciencestraat 46, 2000 Antwerpen
Leuven	Studiegroep Pedofilie, College De Valk Tiensestraat 41, 3000 Leuven

Duitsland:

Düsseldorf	DSAP (Deutsche Studien- und Arbeitsgemeinschaft Pädophilie), Postfach 320208, D-4000 Düsseldorf-30
------------	---